

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie ze skargi J. P.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. II USKP 2/24
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 10 stycznia 2025 r.,

- 1. umarza postępowanie wywołane wnioskiem skarżącego
o ustanowienie pełnomocnika z urzędu;**
- 2. odrzuca skargę.**

ł.n

UZASADNIENIE

Pismem datowanym na 9 sierpnia 2024 r. J. P., wniósł o wszczęcie postępowania związanego z przewlekłością postępowania oraz o ustanowienie pełnomocnika do reprezentowania w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postępowanie wywołane wnioskiem skarżącego o ustanowienie pełnomocnika z urzędu należało umorzyć, zaś skarga na przewlekłość postępowania podlegała odrzuceniu.

Wskazać należy, że skarga na przewlekłość postępowania sporządzona została i wniesiona osobiście przez J. P., a w konsekwencji jako taka wywołała skutki procesowe, w szczególności ten, że podlegała odrzuceniu, albowiem m.in. nie została sporządzona i wniesiona przez profesjonalnego pełnomocnika (o czym dalej w treści uzasadnienia). Nawet gdyby następnie ustanowiono dla skarżącego pełnomocnika z urzędu do wniesienia skargi na przewlekłość postępowania, to uzupełnienie lub „poparcie” przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata lub radcy prawnego wniesionej osobiście przez stronę skargi, nie spełnia wymagań zachowania przymusu, o których mowa w art. 87¹ k.p.c. Na tych samych zasadach odrzuceniu podlegają zażalenia skierowane do Sądu Najwyższego, skargi kasacyjne, skargi o wznowienie postępowania czy też skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem (postanowienia Sądu Najwyższego z: 21 października 2015 r., III CZ 48/15; 31 stycznia 2014 r., II CZ 84/13; 11 marca 2008 r., II CZ 2/08; 17 stycznia 2018 r., IV CZ 99/17; 26 kwietnia 2019 r., II CZ 18/1; 30 czerwca 2020 r.; III CZ 1/20). Celem przymusu adwokacko-radcowskiego jest zapewnienie, aby środki zaskarżenia kierowane do Sądu Najwyższego odpowiadały ustawowym wymaganiom i prezentowały poziom merytoryczny, jakiego można oczekiwać od osoby uprawnionej do świadczenia profesjonalnej pomocy prawnej. Cel ten nie może zostać zrealizowany, jeżeli adwokat lub radca prawny jedynie „popiera” środek zaskarżenia wniesiony bezpośrednio przez stronę lub też jedynie sygnuje własnym podpisem środek zaskarżenia sporządzony przez stronę osobiście. Biorąc pod uwagę powyższe, skarżący chcąc wnieść do Sądu Najwyższego skargę o stwierdzenie przewlekłości postępowania powinien najpierw zwrócić się o to do profesjonalnego pełnomocnika z wyboru, który wykona za niego tę czynność, a jeżeli nie posiada środków na pokrycie kosztów profesjonalnej obsługi prawnej, winien złożyć do Sądu przed którym toczy się postępowanie wnioski o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, bez wnoszenia skargi o stwierdzenie przewlekłości, którą, w przypadku ustanowienia pełnomocnika z urzędu, tenże wniesienie ją w imieniu skarżącego.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w pkt. 1 postanowienia na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu

przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „u.s.p.p.”) w zw. z art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 355 k.p.c.

Według art. 2 ust. 1 u.s.p.p. strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym zastępstwo strony przez adwokata lub radcę prawnego jest obowiązkowe. Z tego względu w przypadku skargi na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym zdolność strony do podejmowania przez nią osobiście czynności procesowych jest wyłączona (art. 87¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 u.s.p.p.).

Skarżący w przedmiotowym postępowaniu skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. II USKP 2/24 wniósł osobiście. Z uwagi na treść wspomnianego wyżej art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz brak podstaw do zastosowania art. 87¹ § 2 k.p.c., stanowi to nieusuwalny brak skutkujący obowiązkiem odrzucenia skargi bez wzywania do uzupełnienia braku na podstawie stosowanych odpowiednio przepisów o postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym.

Ze wskazanych względów Sąd Najwyższy w pkt. 2 postanowienia, na podstawie art. 8 ust. 2 u.s.p.p. w zw. z art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 87¹ § 1 k.p.c., odrzucił skargę.

Niezależnie od powyższego zgodnie z art. 6 ust. 2 u.s.p.p. skarga powinna zawierać: (1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz (2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Wniesiona w niniejszym postępowaniu skarga na przewlekłość postępowania nie spełnia żadnych wymagań formalnych, o których mowa w art. 6

ust. 2 u.s.p.p. Skarga J. P. ani nie zawiera żądania stwierdzenia przewlekłości postępowania, ani nie przytacza okoliczności uzasadniających żądanie.

Z powyższych względów skarga podlegałaby odrzuceniu także na podstawie art. 9 ust. 1 u.s.p.p., wobec niespełnienia wymogów określonych w art. 6 ust. 2 u.s.p.p.

l.n